

ГИМНАЗИЈАЛЦИ

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Децембар - 2008. • Година IV • број 14.

*Свим ученицима и радницима школе
редакција "Гимназијалац" честита
Нову 2009. годину и
жели срећне Божићне празнике.*

ЈЕСЕЊЕ БУЂЕЊЕ МЛАДОСТИ

Време и друштво у коме живимо траже активан однос сваког појединца и јасан став према актуелним догађањима у свету, у земљи Србији, у локалној заједници од које наш живот највише зависи, у којој се он најпотпуније реализује. Мало ко може мирно да посматра појаве као што су бројни проблеми привреде, културе, морала... На те проблеме најбурније реагују млади јер се они индиректно а понекад и директно одражавају на њихов живот. Незапосленост, неуспех у школи, љубави, неразумевање породице, окoline, финансијска зависност, све то рађа агресију која се манифестију на разне начине.

Ученици шидске Гимназије су кроз своју парламентарну организованост у први план као мото свог рада и постојања истакли паролу "Стоп насиљу"! Са том мишљу и намером да своје слободно време и енергију младости усмере на корисне и себи пријатне активности, они су до сада организовали неколико културних садржаја и спортских догађања у којима се реализацију стваралачки, креативно и што је најважније идејно самостално и оригинално. Од овог броја у своје руке преузимају и већи део уређивања "Гимназијалца" па ће он у будуће имати светлије, ведрије, веселије, надамо се и садржајније, примереније младости, лице. Лице позитивно радознале, интелектуалне али и шеретски наслеђене младости!

Ми, ваши професори из редакције "старог Гимназијалца", поздрављамо и подржавамо све ваше напоре да својим активностима дате печат времену у којем живите, радујемо се томе и желимо да успете и истрајете у свим својим позитивним намерама.

Вера Радивојков, проф.

ЛИЧНА РАЗМИШЉАЊА • ЛИЧНА РАЗМИШЉАЊА

"Уска су врата и
тесан пут који
људе уводи у живот"
(Венцловић)

Сваки човек тежи ка остварењу циљева, жеља, потреба и идеала. Да би успео на том путу, мора да има јаку вољу и веру у себе. Често се у нама воде борбе како и на који начин решити проблем и помоћи самом себи.

Време у којем живимо и људи који нас окружују често одлучују о томе каква ћемо личност постати. Много је лакше постати лош, искварен човек, који гази и понижава друге. Теже је бити неискварен и имати бар трунку разумевања за друге. Сваки човек сматра да је баш његов живот онај прави, да сви око њега живе у заблуди, а многи од нас још не знају ни прави смисао живота. Много је раскрсница и путева који воде ка правом, нормалном животу, али мали је избор оних правих. Често је тешко донети праву одлуку.

Људи су понекад зли. Желе да нас униште, сломе, да у нама убију радост, жељу за животом, јер су нам можда завидни и не поштују Божје законе. Често се питам, због чега је живот тако тежак, због чега смо тако неодлучни и несигurnи? Оnda у тишини пронађем прави одговор. Можда су баш проблеми оно што чини живот, што нас држи у животу. Сваки проблем треба прихватити као нешто што се може премостити. Треба на прави начин прићи проблему, борити се, бити истрајан и имати веру и наду. Често се у мени јављају питања на која је одговор језива тишина. Тада се појаве сиви облаци, таласи туге и бола навиру и дugo остају. Ни сама не знам зашто је тако. Убрзо схватим да сам још млада и неискусна особа. Све што ми се дешава је корисно за мене, да ме управо ти проблеми воде ка правом путу, да ће они од мене изградити зрелу личност. Само тако ћу упознати праве вредности живота.

Човек никада не треба да клоне духом и да дозволи да га било који проблем сломи и учини лошим. Ниједно разочарање не треба да остави трагове на путу среће и ка остварењу циљева. Када бисмо ми, људи, били сигурнији и истрајнији него што јесмо, много би лакше ушли кроз та "уска" врата која људе уводе у живот.

Горана Савковић II-4

Јесмо ли још увек
деца или одрасли људи?

Постоји нит, танка, понекад неприметна, између детета и зрелог човека. Због тога се у мени води борба. Да ли сам још увек дете или одрасла особа?

Један део мене је одрасла особа која је напустила свет маште, безбрежног детињства и не толико сигурним кораком кренула ка озбиљијој страни живота. Други део мене још увек је оно крхко дете којем је потребна заштита, утеша, топа загрљај... Понекад ми се чини да је читав свет позориште, аја једна млада, неискусна особа која се спотиче, пада и устаје. Неуспеси су понекад толико велики да не могу сама да се подигнем. У тим тренуцима схватим да сам још увек дете којем је потребно разумевање, савет... Дете које још увек учи да се само избори за себе и своје идеале. Често се осећам и тако одрасло, сигурно у себе, своје одлуке... Тада чезнем за нечим новим, лепшим и узбудљивим. У тешким тренуцима пожелим да је живот филм. Да могу оне досадне и болне тренутке да прескочим, да вратим оне лепе, узбудљиве, да се зауставим где желим и почнем где сам стала.

Тада схватим да се мисли скривају у оним скровитим пределима мојних, а не испуњених детињастих жеља, које ничу и одмах пропадају.

Верујем да ће у мени још дugo постојати питање да ли сам дете или зрео човек. Зар се у одраслим људима не крију мала, безбрежна створења која у машти траже храну духу, понекад досадна, незрела и крхка..

Горана Савковић II-4

Лисмо

Брате...

Дуго сам трагао за нечим. У тој потрази заборављао бих да време не чека. Као да су векови протекли, а ја нисам постигао оно што сам желео. Много је путева и много ракершћа којима сам прошао. Нисам много застајао, нити се освртао, да погледам ко је поред пута, ко је иза мене. Али стајао сам пред многим вратима. Тешка Беху, аја slab. Не нађе се нико да их отвори. Куџао сам, звао... Нико ме не чу. Знао сам да тако мора бити.

Много пута ми је било жао што нисам говорио истину. Говорио сам само оно што су други хтели да чују. Тако је било увек најлакше...

Живот није игра.

Већ дugo чекам на лепе ствари, искрене и добре. Колико је тешко изговорити само неколико речи. Ипак, иако је тешко, теже је добити прилику рећи их.

Ја се надам новој шанси.

Постоји нешто, брате, о чemu нисам говорио...

У једном месту постоји једна девојка. Док је гледам, враћа ми се храброст. Због ње сам свестан да ће бити боље сутра. Док је гледам, све моје тајне нестају. Нестају маске, нестају навике.

Волео бих да могу да знам шта јој је у души, да знам шта воли. Тад бих знао све...

Знао бих шта да јој кажем.

Брате...

Ја никада нећу успети речима да искажем њену лепоту. Нећу ни покушати, јер ако бих то успео, њена лепота не би била тако велика.

Замишљаће је свако од нас на свој начин, док је ту, и сви ће се дивити. Сви знају њено име, само ја знам ко је она.

Драган Лукић III-4

ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид.

Уређује Редакционски колегијум: Душан Лукић, проф. Вера Радивојков, проф.
ученици: Љиљана Чемерлић, Марта Башић, Александар Обрадовић, Александра Обрадовић,
Теодора Босанчић, Милица Бешевић, Оливера Ђулић, Александра Фајфрић, Сања Ђурић.

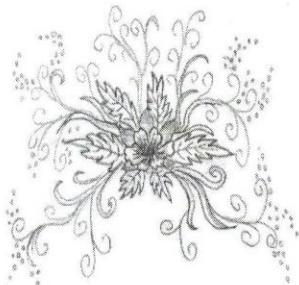
Технички уредник: Душан Теофиловић; Редакција: Лазе Костића 2. Шид

Тел./факс: 022/712-529; Штампа: ГИП "ИЛИЈАНУМ", Гибарачки пут 66

Ако умре љубав

Слушајте,
како љубав пева
песму о сломљеном срцу,
о болесној души,
о рањеним осећајима.
Стихови благи, нежни,
тужна јесен у њима живи,
листови суви падају,
ко бисерне сузе из очију.
Гледајте,
бели анђели плачу;
крававе су сузе њихове,
жалосне и болне,
плачу због мене
и жале за смрт љубави моје,
која је у трену нестала.
Волите,
јер је срећан само онај
ко уме да воли
и живите за љубав,
јер ако умре она,
умира и снови.

Сузана Вуковић II-1

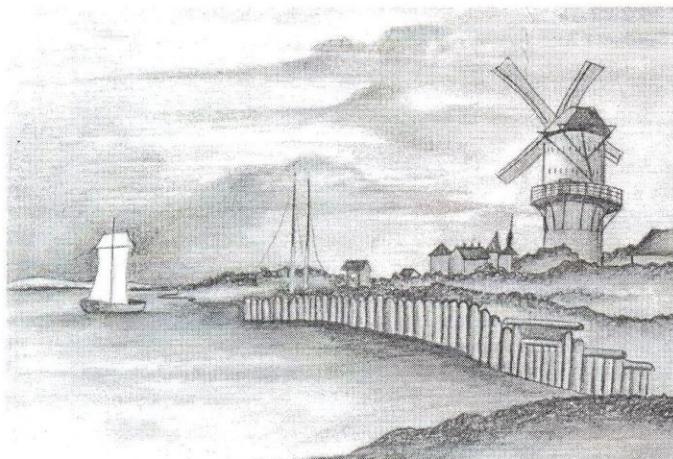
LET ME LET YOU GO

It's over
I have to quit this
It leads us nowhere
I can't tell
You what's inside
When you look into my eyes
When you wink at me
It's like you said
Stay with me forever
Stay this way forever
But I don't wanna do this anymore
'Cause you on my mind

Baby, I'm down on my knees
I can't take it anymore
Please, let me let you go
I'm broken on the ground
I'm down on the bottom
Trying to find my way out
But I can't see the light
At the end of the tunnel
Let me let you go

I have to stop
'Cause it's breaking me
Everytime you say
"Come with me this way
I wanna see your face..."
I always say yes
Even though I can't
I'll walk all across the world
Just to see your face
Just to hear you say
All the right things
Even though it hurts
I know I have to pretend
That I don't really care.

Теодора Босанчић II-1

Прилог - оловка - Бојана Врабац, II-2

Мој град

Завичај је тамо где је душа, где живе сви они које волимо. Завичај – то су сви они ушушкани снови у неку свакодневицу, у давно утабане блатњаве стазе, сокаке и калдрме. Свако од нас те снове остави на неком себи драгом месту, а тајну чува ГРАД. Ја сам, изгледа, осуђена на веома специфичног "чувара тајне".

Када ме питају где живим, често се зубним, замислим и запитам какав статус ћу дату Шиду. После пар тренутака, увек са истим сјајем у очима и истом дозом сигурности и поноса у себи, Шиду дам "титулу" града. Ја га тако доживљавам, јер оно што је у њему расло, стасавало, оно што се у њему још развија и расте, свакако не може стати у мању "јединицу мере". Можда је то моја скривена објективност, не знам, али сам сигурана да сви моји суграђани бар донекле деле мишљење са мном. Често слушам приче старих Шићана, Сремаца – староседелаца, који са неком необичном дозом меланхолије, туге, али и усхићености у исто време, причају о ондашњем Шиду, коме су они као младићи и девојке давали душу. Причају ми о "Гранд" хотелу, Козјаковој апотеци, старој згради поште, говоре о фасадама кућа неких "обичних" људи и о томе колико је све било другачије... Они нешто млађи препричавају своје игранке у Словачком дому, које су трајале најкасније до 22 часа, гимназијске дане и ваншколске активности, које су се одвијале у њихово време. Спомињу имена и презимена угледних грађана тадашњег Шида и објашњавају како све то сада има неку другу димензију. Град се, чини ми се, доста променио... Време и људи су оставили траг на њему, али је свака нова генерација давала свој печат времену у коме је стасавала и тако дала допринос историји овог града. Тамо где су се некада младићи и девојке тајно држали за руке под неким дрветом у предвечерје, сада је, можда, нечија кућа и обратно, али све нас вежу успомене и свако од нас воли онај Шид у коме он некога љуби. Ако нас, садашњу омладину, питате – нама су најдраже шидске улице којима ми корачамо. Ипак, у име свих оних који са мном чине онај најлуји и најлепши део становништва Шида, тврдим да смо поносни на све оно што су људи остављали граду пре нас. Без обзира на време у коме смо живели, или живимо, сви својатамо Саву Шумановића, Илију Босиља, Симеона Пищевића; својатамо непрегледна равничарска поља која нас окружују, обронке Фрушке горе, оне блатњаве "свињске, винске и рузмаринске" сокаке, којима су некада момци у народним ношњама и са тамбурашима у пратњи одлазили под девојачке прозоре. И сви имамо право на то, јер је то део нас.

... Као да се још увек шидским улицама чује шушкање пажљivo уштирканих девојачких сукања, тек "навиксаних" мушких чизама у снегу, кас коња који не журе никуда... Године су пролазиле, а свака претходна генерација је будућој нешто оставила у наследство. Нама, данашњим Шићанима, остало је богата историја града и богат град, о коме са поносом можемо да причамо свету.

Дуња Ждинjak IV-3

ТИМНАЗИЈАЛАЦ - ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ТИМНАЗИЈЕ *САВА ШУМАНОВИЋ* У ШИДУ

ИНТЕРВЈУ • ИНТЕРВЈУ • ИНТЕРВЈУ • ИНТЕРВЈУ

Шидска Гимназија одувек је била расадник знања, устаника која младој особи омогућава да се развије у свестрану и образовану личност и припреми је за даље школовање. У њој се савремени будући интелектуалци, академски драђани, људи разних професија и занимања. Један од тих младих и таленитованих људи, који је на путу образовања прешао кроз нашу гимназију је и Милош Јошковић, стручни ступенција груде године Грађевинског факултета у Београду. Скроман, увек наслеђан и добро расположен, Милош је радо прихватао да испричава своје упитке са факултета и да користи свеће будућим ступенцијима.

Грађевински факултет важи као изузетно цењен и признат или истовремено и веома захтеван факултет. Збогчега баш грађевина?

- Грађевински факултет сам уписао зато што бих волео у животу да градим и стварам. Други разлог јесте посао, јер ако бих завршио овај факултет не би ми било тешко да нађем посао у стручни.

Речи нам нешто више о пријемном испиту за факултет. Да ли ти је неко помагао да се припремиш?

- На грађевинском се полагала само математика а спремала ме је проф. Љиљана Мићић, која је највише заслужна што сам положио. Часови математике су ми били најбоља припрема не само за пријемни него и за факултет. Задаци нису били толико тешки колико сам мислио да ће бити, али трема може негативно да утиче. Зато би свако требао да покуша да пронађе некакав начин релаксације пред пријемни, јер је сваки испит по атмосфери сличан пријемном.

Дошаоши из мање средине у престоницу, како си се снашао у новом окружењу?

У Београду ми је првих месец дана било јако тешко. Породица у Шиду, друштво у Новом Саду, на факултету нисам скоро ниједну реч разумео шта ми причају, сви негде трче, изгледало је као да се све уротило против мене. Али то је само први период који већина студената треба да преживи. Касније иде лакше, упозна се ново друштво и град. Нађете на много људи који имају иста интересовања као и ви и који су прошли исто што и ви у првих месец дана.

Факултет, као виши степен образовања између остalog

подразумева и сложеније градиво. Да ли се начин предавања разликује од оног у гимназији?

- На факултету је свакако теже, али све се може постићи. Предавања су много бржег темпа него у гимназији, преко неких објашњења се пређе као да ви то већ знајте. Зато постоје консултације на којима можете питати било шта везано за градиво и на које бих свима препоручио да иду.

Да ли, по твом мишљењу, срећа игра улогу на испиту?

- Постоји више фактора који утичу на то да ли ћете положити испит. Наравно да је најважније знање али је увек присутна и срећа. Дакако, битно је и расположење професора на које не можете да утичете.

Познато нам је да студенти након завршеног факултета, у потрази за бољим условима запошљавања, одлазе ван наше земље. Да ли ти себе видиш као стручњака у иностранству?

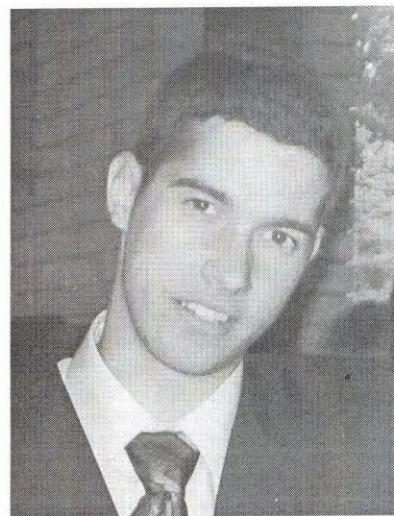
- Дефинитивно бих остао у Србији. У иностранству су боље плате, али то са собом вуче више лоших страна. Одвојени сте од своје породице, свог народа, своје вере, свог језика и даље верујем да се у нашој земљи може напредовати и живети нормалним животом.

Шта мислиши, јесу ли студенти који су похађали средњу грађевинску школу, по питању савладавања градива, у предности у односу на гимназијалце?

- Студенти који су завршили средњу грађевинску школу су у старту у предности у односу на гимназијалце. Сретали су се са неким стручним појмовима и имају подлогу за дosta предмета. Али нису стекли радну навику у школи и не могу дugo да раде, док нама гимназијалцима није проблем да цео дан седимо и учимо, јер смо навики. Ми осим радне навике знамо како треба да се учи, што је најбитнија ствар коју носимо из Гимназије.

Какво је твоје мишљење о актуелним дешавањима у вези са бројем бодова да би се прешло на следећу годину? Да ли је тај проблем заступљен и на твом факултету?

- Мислим да је проблем настао јер на факултетима, као и у већини ствари код нас, нису у старту тачно одредили границе и допуштења. Тешко ће наћи компромисно решење. На Грађевинском факултету су одмах после септембарског рока одредили

да за упис у другу годину треба 43 бода, тако да сва ова дешавања не утичу на нас. Ми смо се уписали када треба и кренули на време са предавањима.

Који део грађевине те посебно интересује?

- Волео бих да се у будућности бавим мостоградњом, али за то треба много рада и искуства и само мали број људи има ту привилегију.

Као бивши гимназијалац, какви те утисци везују за ову школу и године проведене у њој?

- Имам много лепих успомена на Гимназију. У посебно драгом сећању ће ми остати професори који су утицали на мене. Увек су били спремни да нам помогну колико је било у њиховој моћи. Сећају се јутарњих шетњи до Гимназије и друштва. Чак могу да кажем да ми мало недостају и вране које су нас свакојутро будиле.

Шта би поручио гимназијалцима и свима онима који се још нису одлучили за избор факултета?

- Сами знате шта вам од којих предмета иде. Распитајте се код професора и на интернету, на којем факултету су присутни ти и слични предмети и почните што раније да се спремате за пријемни. И најбитнија ствар, на факултету ћете у старту бити у благом заостатку у односу на људе из стручних школа. Али зато, уз мало више рада бићете бољи од њих, а резултати ће доћи сами.

Припремио:
Александар Обрадовић IV-1

ЛЕТО ЧЕШКЕ

Лето је ове године упечатљиво најављивало свој долазак. Високе температуре су крајем маја постале неподношљиве и нико није могао да дочека распуст и безбригу коју он доноси са собом. За мене је бег од паклених врућина почeo нешто раније. Почетком јуна чекао ме је пут у Велику Британију.

После многобројних поздрава смо кренули и брзо се нашли у Загребу. Одатле смо започели пут до Лондона, који је протекао без неких већих узбуђења. И тада се десило! У тренутку смо прелетели Белгију и испод нас се обрео Ламанш, постала сам свесна да заиста идем у неку другу земљу и да своју нећу видети пуних месец дана! Обузео ме је чудан осећај језе док сам гледала обрисе једног континента који остављам за собом и идем на место вероватно потпуно другачије од било којег који сам видела. Није прошло много времена и слетели смо у Лондон. Пут до Халифакса сам углавном преспавала, пробудивши се таман на време да угледам светлећу куполу огромног Трафорд шопинг центра у Манчестеру.

Осванило је хладно јутро са бледим сунцем. У једном тренутку нисам могла да схватим где се то налазим, али било је довољно да само бацим поглед кроз козор и све је постало јасно.

Слика говори више од хиљаду речи и ја сам угледала читаво море кућа од браон опеке уредно сложених у један правилан низ. Кад би сте погледали низ улицу, видели бисте да ни један кућа не одскоче од праве линије и да су готово све грађене по истом принципу. Све је било необично, другачије и потпуно је осликавало енглеску традицију.

Чак и тако обичне ствари као што је доручак. Уз незаобилазни бејкон ту је и чај, који се пије са млеком и изгледа као бела кафа.

Оригиналност се не огледа само у њиховом чају, него и у њиховом менталитету. А управо њихов менталитет је оно што ми се не допада! Иако важе за веома конзервативан народ и велике традиционалисте, прилично су неморална нација. Није редак случај да девојчице од 13, 14, или 15 година рађају децу. Цигарете се сматрају великим веома штетним пороком, док је конзумирање алкохола нормална појава не само код појединача него код читавих породица. Шетње градом увече су готово немогуће, јер никад не знате у којем тренутку се поред вас може створити група дрогираних и пијаних деликвената који су спремни апсолутно на све.

Школство им се такође разликује од нашег. Организовано је другачије. У малу школу (ONO што ми називамо основном) иде се 6 година, да би се наредних 6 провело у великој школи, после које следи факултет. Иако је градиво у нашим школама далеко обимније, оно итекако има својих предности јер развија интелект младих људи и чини их зрелијим. Сумњам да бих у Србији видела наизглед нормалну девојку од неких 20-ак година како иде

улицом и држи цуцлу за бебе у устима. У Енглеској ми се то догодило. Уопште, омладина тамо сматра да је то велики хит.

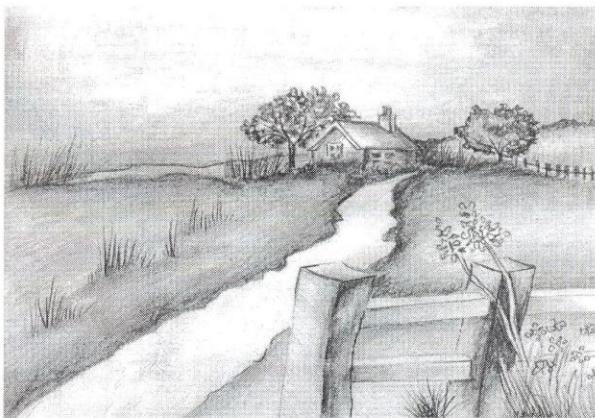
Убрзо је уследио обиласак Манчестера. Приликом прве посете обишли смо Трафорд шопинг центар, највећи у Енглеској. У њему постоји неколико дворана које се разликују једна од друге. Прва садржи велики број бутика са одећом, обућом као и многобројне продавнице са спортском опремом. Та дворана има два спрата, од првог до другог уздиге се неколико огромних палми све до застакљеног крова са куполом. Следећа дворана замишљена је као огроман брод у којем се налазе ресторани. И тако се ређају, једна до друге, свака посебна на свој начин.

Када смо други пут долазили у Манчестер обишли смо стадион Олд Трафорд. Смештен је готово на периферији града где његова сјајна архитектура потпуно долази до изражaja. Испред самог улаза налази се позлаћен споменик који представља три играча који су вероватно прославили клуб. До улaska на сам стадион води поплочана стаза и на свакој плочици налази се утиснуто име сваког играча који је икад играо за Манчестер Јунајтед.

Свemu што је лепо дође крај, тако да је месец дана прошло као трен и дошло је време за повратак кући. Пут од Халифакса до Лондона показао је да је Енглеска поред свега, ипак лепа земља коју карактерише много зеленила и прелепа природа.

Полазак изнад Ламанша у Француску овај пут је значио узбуђење и радост због скорог доласка кући. Иако сам доста тога видела, постојало је још ствари које су могле да ме задиве као што је поглед на Алпе из авиона или на Дунав у Словенији. Пут је прошао неочекивано брзо и поново сам се нашла у Загребу, овај пут смо га и разгледали. Помало тужна што се све ближи крају, помислила сам како је ипак истина што кажу: *Не треба жалити за оним што је прошло, треба бити задовољан што се уједиће дододило!*

Оливера Ђулић II-3

Пршљен - оловка - Бојана Врабаћа, II-2

МАТУРСКА ЕСКУРЗИЈА 2008. У МАЂАРСКОЈ

*Чудна је ствар да људи, кад њујују морем,
шишу дневнике иако немају шта да виде осим мора и неба,
а кад њујују койном, имају много да виде,
најчешће пройујашају да то учине.*

Френсис Бејкон

Путовања оплемењују људе. Њима употпуњујемо већ стечена знања, стичемо нова, зближавамо се са саопштеницима, упознајмо туђу, али и своју историју и културу. У нашем досадашњем животу ниједно путовање није било тако посебно и незаборавно као ова екскурзија. Та четири дана проведена у Мађарској престоници, не само дух и лепота овог града, него и дружења којима смо ми попунили своје слободно време.

Прве вечери, умор који је настао после дугог путовања, одагнао је обилазак Будимпеште. Упркос чињеници да смо неке зграде видели само на пар тренутака кроз прозор аутобуса, Будимпешта нас је оставила без даха, не само због своје лепоте, него и због склада између стогодишњих и савремених здања. Нарочит утисак на нас оставила је зграда Парламента. Овај мађарски драгуљ краси обалу Дунава и плени својом лепотом више од једног века, тачније од 1904. године. Импозантност ове зграде видели смо у пуном сјају, касније те вечери, за време вожње бродом по Дунаву. Под окриљем ноћи, обасјана, Будимпешта изгледа још нестварније. Док су се светла града пресијавала на површини воде, ми смо уживали у погледу на град, на старе зграде факултета, Парламента и зграду опере, коју необичном чини особина

да мења боје. Били смо сведоци и мађарског инжињерског умећа, док смо пролазили испод многих мостова на Дунаву, међу којима се свакако истиче Сечењијев ланчани мост, који спаја Будим и Пешту.

Другог дана нашег боравка, посетили смо стуб наше културе у Мађарској - Сант Андреју. Били смо у прилици да ходамо улицама о којима смо толико учили. Тешко би било не приметити колико Сант Андреја подсећа на Сремске Карловце својим изгледом. У неку руку, ми смо већ ходали тим улицама, читајући дела Јакова Игњатовића, чију смо кућу имали прилике да посетимо. Посебно задовољство била је посета Београдској катедрали, нечemu толико познатом и близком, далеко од куће. Чак ни киша која је почела да пада није успела да сакрије лепоту Сант Андреје, нити да поквари овај обилазак.

Вишеградска тврђава, коју смо посетили наредног дана, је задивљујућа не само због свог историјског значаја и невероватног погледа који се са ње пружа на обале Дунава, него и због музеја воштаних фигура, који верно доčарава живот у средњем веку. После посете Вишеграду, имали смо прилике да видимо Естергомску базилику, другу по величини базилику на свету.

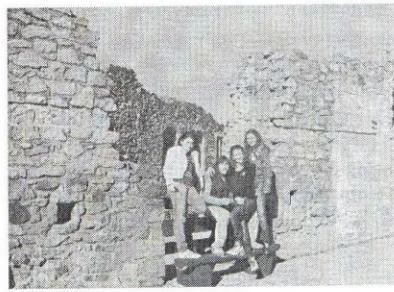
Мађари су веома поносни на своју историју и желе да је туристима

прикажу у најбољем светлу. У то смо се уверили на Тргу Хероја. Смештен између Музеја модерне и лепе уметности, овај трг одаје почаст мађарским вођама које су их довеле на ове просторе, краљевима који су њима владали и св. Гаврилу, заштитнику Мађарске.

Обилазећи Мађарску пуно смо тога видели и научили, али смо се такође и забавили. Сладокусци су уживали у посети Музеју марципана у Сент Андреји и посети чувеној посластичарници "Жебо", купохоличари су празнили своје новчанике у многим тржним центрима, "Икеи" и продавницама у улици Вацио, а морске животиње, необичних облика и боја, су нас задивиле и насмејале у Тропикаријуму.

Као шалт на торту, ову екипу је улепшала и употпунило дружење у аутобусу, у собама и за време обилазака. У тим драгоценним, безбрижним тренуцима ми смо уз песму и смех учврстили стара пријатељства, стекли нове пријатеље и добро се забавили. Ова екскурзија је била својеврсна круна нашег дружења, нешто у чему нисмо могли у толикој мери уживати прошле године у Италији, јер сада као матуранти полако схватамо да се ближи крај нашим средњошколским данима и умемо више да ценимо време које проводимо заједно, као генерација.

Владан Перећ IV-2

ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ

ЗАНИМЉИВА ИСТОРИЈА ЧОКОЛАДЕ

Шта рећи о чоколади, а да то већ не знаамо? Мексичка легенда каже да је чоколада односно "хсосотл", како су је Астеци, древни народ данашњег Мексика, називали, била птиће богова у рају, а семе какао дрвета су богови даровали људима као посебан благослов. Астеци су у знак захвалности, сваке године приносили људску жртву, а последњи оброк жртвованог био је какао. Ова посластица је прешла дуг пут од какао зрна до чоколаде какву данас знаамо и зато има веома богату, али и интересантну историју. Ево неких најважнијих датума у "чоколадној историји":

• Какао, воћка од које се прави чоколада, откривен је 2000. године п.н.е. Сматра се да води порекло из области Амазона;

• Какао зрно почиња да се користи као средство плаћања 1000. године у Централној Америци;

• Пар векова касније, око 1200. године, Астеци почињу да праве хладно и горко птиће од какао. Сматрају да је то електир здравља. Давали су му разне миришље као ароме, чак љуте папричице и брашно! Веровали су да мудрост и снага долазе од овог пића;

• Колумбо се искрива у Никарагву 1502. године и био је први Европљанин који је пробао чоколадни напитак. Опседнут Индијом, није препознао комерцијалне потенцијале какаоа;

• Хернандо Кортез је пробао какао 1528. године и предпоставио да би тај горан напитак, помешан са шећером, могао да има фин укус. Шпанско племство прихватио је овај напитак и себично сакрива рецепту од остатка Европе;

• После скоро 100 година чоколадна тајна је откривена! Италијански трговац, Антонио Карлети 1606. године успева да дође до какао зрна које је, заједно са рецептуром, из Шпаније пренео у Италију. За само неколико година "Чоколадна грозница" захвата читаву Европу;

• Прва продавница чоколаде отворена је 1657. године у Лондону. Лондонска кућа чоколаде постаје главно стечиште лондонске елите и нови луксуз. Шпански историчар бележи: "Нико, осим најбогатијих, није себи могао да приушти чоколаду. То је, у пренесеном смислу речено, било као да пијете златник!";

• Римска црква је неколико година касније, тачније 1662. године, прогласила

чоколаду за магијски напитак. Пресуда кардинала Бракафија гласила је: "Liquidum non frangit jejunum." ... "Чоколадни напитак није за употребу.";

• Тзв. "срђена незгода" догодила се 1671. године. Прича каже овако: Неспретни момак је у кухињи испустио посуду пуну ломљеног бадема. Јути шеф је повукао момка за уво... и оборио пуну зделу нагорелог шећера који је пао преко бадема. За то време, чувени Војвода (Plessis-Ptalim) је чекао свој десерт! Шта сад? У очајању, разочарани шеф сервира Војводи бадеме преливено охлађеним, нагорелим шећером. Војвода је био одушевљен новим десертом и дао му је своје име "пралине"

• Америка 1755. године открива чоколаду и десет година касније праве прву фабрику чоколаде у свету;

• Чоколада постаје чврста 1830. године. Изумитељ чврсте чоколаде је британски мајстор Фрај, а исте године Швајцарци први пут мешају чоколаду са лешником;

• Енглеске компаније уводе фондан 1847. године. То је нова, блага и баршунаста чоколада која у потпуности замењује стару, храпаву, зранасту чоколаду;

• Ера млечне чоколаде почиње 1875. године. После осам година експериментисања, Данијел Петер из Швајцарске нуди тржишту нову чоколаду. Хенри Нестле је унапредио производњу ове чоколаде коришћењем кондензованог млека;

• Након дугогодишње шпанске доминације, Швајцарска, 1900. године, постаје првак у производњу чоколаде. Највећу заслугу за овај преокрет има Рудолф Линт из Берна;

• Америчка влада је 1938. године приметила важну улогу чоколаде у војним снагама. Она је давана војницима за снагу и храброст. Чоколада је била и у свемиру као део хране астронаута.

Гледано са медицинског аспекта, чоколада је извор антиоксиданата и садржи одређене састојке који имају смирујуће и антидепресивно дејство. Научници су дошли до закључка да ако једемо чоколаду три пута месечно (значи, сваки десети дан), живећемо, најмање једну годину дуже од оних који нису љубитељи чоколаде. Дакле...

Марта Башић, II-3

ПИТАМ СЕ, ПИТАМ СЕ 1000 ПУТА

• Колико пера има лабуд?

Око 25.000. Један врло стрпљив природњак их је преbroјао и закључио да лабуд има тачно 25.216 пера, од којих је 20.177 на глави и врату, а 5.039 на телу! Као пореџење - наш скромни врабац има око 3.500 пера зими и 3.000 лети, док најмању прицу колибирија, краси око 940 пера!

• Које године се родио Мики Маус?

Године 1928., у филму "Пароброд Вили".

• Шта је филателист?

Онај који скупља поштанске марке. "Filos" на грчком значи љубитељ и "telos" - дужбина.

• Који град не припада овој групи?

- Рангун
- Ријека
- Рим
- Рио де Жанеиро

РИМ, главни град Италије, једини наведени град који није велика лука. Рангун је лука на делти реке Иравади и главни град Бурме. Ријека је некадашње највеће морско пристаниште бивше СФРЈ, а садашње државе Хрватске, док је Рио де Жанеиро велико морско пристаниште у Бразилу, на обали атланског океана.

• Који је једини сисар који може да лети?

СЛЕПИ МИШ (шишиши, лильјак). Велики немачки природњак Алфред Адмунд Брем (1829-1884) описује шишишиша као "карикатуру птице, али и карикатуру сисара"! Највећи шишишиш се зове Колонг и живи у Малезији и Индонезији. Распон његових крила достиже и до 1,70m!

Тијана Гњигић, II-1

Препен - оловка - Бојана Врабац, II-2

ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ • ЗАНИМЉИВОСТИ

КОРИСНИ САВЕТИ ЗА БРЖИ И ЕФИКАСНИЈИ РАД КОМПЈУТЕРА

Ево неколико најједноставнијих начина како да, без додатних новчаних улагања, оспособите ваш компјутер да буде бржи и ефикаснији:

1) Направите десни клик на *My Computer* и изаберите *Properties*. У новоотвореном прозору изаберите *Advanced*, затим *Settings* и ставите тачку на *Adjust for best performance*. На истом месту изаберите *Change (My Computer, Properties, Advanced)*, у *Initial size* унесите вредност хард диск меморије коју ће компјутер користити као **RAM** (колики унесете број, толико више слободне меморије траба да имате), у *Maximum size* квадратићу упишите број 1МБ већи од *Initial size*. Кликните на *Set*, а онда на **OK**.

2) Притисните *Shift+Alt+Delete* и изаберите *Processes*. Овде можете искључити непотребне процесе (апликације). Најбоље је да листи нађи *Explorer.exe* и искључити га на другме *End task*. Неки процеси не смеју бити искључени! Зато искључите процесе само са познатим именима.

3) Десним кликом на *Desktop* одаберите *Properties*, па затим, *Screan saver*. Укључите га (користи **RAM**).

4) Промене у биосу:

Изаберите *SoftMenu Setup*, па онда *CPU operating speed*. У њему можете да мењајте брзину компјутера (MHz). Изаберите жељену брзину и онда *Save and exit*. Пазите да не мењајте ништа друго! Такође не повећавајте превише, само до 500 MHz, јер уколико се повећа више може доћи до спаљивања компјутера. Лично сам проверио шта ће се дрогодити, ако се ради непажљиво.

5) Наравно, увек помаже:

- *Error checking (Check disk)*
- *Defragmentation*
- Ерисање непотребних програма
- *Clean disk*

Борис Марковић IV-1

АНЕГДОТЕ ФИЛОЗОФА

• Током опсаде Атине по обичају људи су сакривали своје вредности и храну. Гледајући све то Диоген узе своје буре у којем је живео и поче да га котрља горе-доле низ улицу. Кад су га људи питали шта ради, он је одговорио: "Доприносим хаосу".

• Једном приликом Александар Велики је посетио Диогена и рекао му да може да тражи шта хоће. На то ће Диоген лежећи у свом бурету: "Помери се мало, заклањаш ми сунце".

• Једног јутра ишао Диоген улицом носећи упаљену свећу. Кад су га људи питали што то он ради оне је одговорио: "Тражим човека".

• У својој академији Платон је дао дефиницију човека као: "Човек је двоножно биће без перја", Кад је Диоген то чуо он је један дан узео очерупаног петла и бацио га у академију рекавши: "Ево га Платонов човек".

Борис Марковић, IV-1

У СВОЈУ ПАМЕТ СЕ УЗДАЈ, СА ТУЂОМ СЕ САВЕТУЈ

• "Мисао о томе да је човек паметан чешће долази њему на памет него другима."

(Алберт Ками - француски књижевник)

• "Добри карактери су као добра књижевна дела: не одушевљавају толико на почетку колико на крају."

(Волтер - француски филозоф и писац)

• "Било је ствари у животу којим смо се бојали, није требало, требало је живети."

(Иво Андрић - књижевник и дипломата)

• "Ко не зна, а не зна да не зна - опасан је
- избегавајте га!"

Ко не зна, а зна да не зна - дете је

- научите га!

Ко зна, а не зна да зна - спава

- пробудите га!

Ко зна и зна да зна - мудар је

- следите га!"

(Конфуције - кинески филозоф)

• "Онај коме је стало до пријатељства не настоји да добије пријатеља већ да постане пријатељ."

(Симонд - грчки лиричар)

• Највише се воле они људи који имају исте врлине, а највише се мрзе они који имају исте мане."

(Јован Дучић - српски писац, песник и дипломата)

ЗАНИМЉИВОСТИ

Гимназија у Шиду, била је кроз историју и развој наше средине, темељ, добра основа за образовање и напредовање многих генерација ученика.

Током више од педесет година постојања, низала су се достигнућа, успеси и признања, спортски сусрети и дружења, уметничка остварења и многобројне приредбе. Искрила је младалачка енергија која покреће свет. Било је увек дosta смеха, радости и догађаја, који се препричавају и преносе као анегдоте.

Једна од занимљивости, карактеристичних за нашу школу, је да Гимназију ове школске године похађа двадесет и један пар рођене браће и сестара. Имамо три паре БЛИЗАНАЦА - секе Валентировић Јелену и Јовану II-2, бату и секу Обрадовић Александру и Александру IV-1, браћу Дражић Драгана и Душана IV-4. Један пар није пар. Реч је о три сестре Пајен Александри, Николини и Мартини.

Наша Гимназија је велика породица. Понекад се скобљавамо, али учимо да ненасилним путем решавамо конфликте, да се волимо и подржавамо једни друге.

Презиме и име ученика

раз. и од.

Место бор.

1. Вучковић Сенка
Вучковић Наталија

I-1
IV-4

Вашица

2. Кекић Александар
Кекић Александра

I-1
IV-1

Адашевци

3. Лазаров Драгана
Лазаров Јована

I-1
II-1

Бачинци

4. Ждињак Јована
Ждињак Дуња

I-2
IV-3

Шид

5. Челебић Милана
Челебић Јелена

I-2
IV-2

Беркасово

6. Пајен Мартина
Пајен Никolina
Пајен Александра

I-2
II-2
III-3

Шид

7. Перишић Николина
Перишић Зорица

I-3
III-4

Шид

8. Ранђеловић Тамара
Ранђеловић Филип

I-3
III-2

Шид

9. Маџура Вукашин
Маџура Страхиња

I-4
IV-4

Шид

10. Наранџић Дајана
Наранџић Александар

I-4
IV-1

Илинци

11. Тутић Вања
Тутић Ђорђе

I-4
IV-1

Вашица

12. Кабић Невена
Кабић Јелена

I-4
IV-4

Шид

13. Валентировић Јелена
Валентировић Јована

II-2
II-2

Шид

14. Стојићић Тијана
Стојићић Милан

II-2
IV-2

Беркасово

15. Танацковић Петар
Танацковић Емилија

II-3
IV-2

Шид

16. Бибић Александра
Бибић Јована

II-3
IV-1

Шид

17. Марјановић Александра
Марјановић Катарина

II-4
IV-3

Шид

18. Бибић Милица
Бибић Милош

III-3
IV-2

Шид

19. Влчек Јелена
Влчек Немања

III-3
IV-3

Шид

20. Обрадовић Александра
Обрадовић Александар

IV-1
IV-1

Шид

21. Дражић Драган
Дражић Душко

IV-4
IV-4

Адашевци

Љубица Радишић, психолог школе

СУДОКУ 数独

Судоку (јап. Су Цифра и Доку јединствен) је логичка загонетка у облику квадратне табеле. Настао је у Јапану 1986. године, затим постаје популаран у Уједињеном Краљевству 2005., а потом за кратко време осваја и цео свет. Табела је обично формата 9x9, начињена од подтабела 3x3 поља. Циљ је да се табела испуни бројевима од 1 до 9 у свим пољима. Свака колона, сваки ред и свака подтабела мора садржати све бројеве од 1 до 9 који се не смеју понављати. Решавање судоку захтева само стрпљење и скромне логичке способности, мада неке загонетке могу бити прилично тешке. Постоји математичка теорија ове игре заснована на теорији комбинаторике и теорији графова.

СУДОКУ

			8	2			9	7
1	2				9			
6			5	7				
		3	5			7	9	
4				9	1			5
5	9	8	4	7	3	6	2	1
4	7	6	2	9	1	3	8	5
2	1	3	5	6	8	4	7	9
6	8	9	1	4	9	5	6	8
1	2	7	3	4	9	5	6	8
3	4	5	8	2	6	1	9	7

РЕШЕЊЕ

9	6	4	7	1	2	8	5	3
8	5	2	9	3	4	7	1	6
7	3	1	6	8	5	9	4	2
5	9	8	4	7	3	6	2	1
4	7	6	2	9	1	3	8	5
2	1	3	5	6	8	4	7	9
6	8	9	1	4	9	5	6	8
1	2	7	3	4	9	5	6	8
3	4	5	8	2	6	1	9	7

О моди

Мода представља последњу верзију стила у некој области. Данас најчешће под појмом мода подразумева се мода одевања.

Одавно није било довољно само се обући. Основну функцију одеће пратила је и она естетска. Одевање је постало уметност која привлачи пажњу људи јер она директно утиче на слику човека у очима других. Историја моде ишла је упоредо са историјом друштва, она је била нешто важно, нешто чиме су људи изражавали себе и своју припадност некој друштвеној групи. Још од античких времена, египатских фараона па до француских краљева, правих љубитеља моде, владари су били ти који су одлучивали шта је модерно а шта не. Двадесети век је био један од најбурнијих у историји а самим тим доноси драстичне промене и у начину одевања. Све постаје либералније. Појавом телевизије филмске и музичке звезде које се смеше са малих екрана постају главни диктатори модних правила. Диор стварају колекције које ће утицати не само на моду већ и на друштвену свет.

Данас је много тога другачије и може се рећи да је све у моди. Дизајнери који раде у светским престоницама моде комбинују стилове из прошлости, добијају нешто сасвим ново и померају границе одевања.

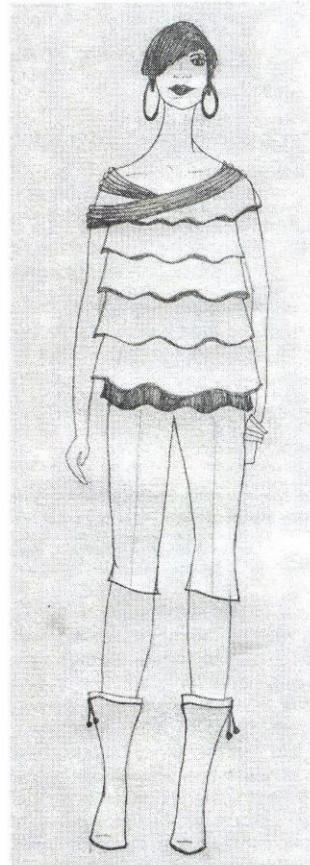
Модел креирала Александра Фајфрић, II-3

Модел креирала Милица Бешевић, II-3

Модел креирала А. Обрадовић, IV-1

Модел креирала А. Обрадовић, IV-1

Постоје различити стилови који су увек модерни и који се могу допуњавати другим и прилагођавати свом укусу.

- **Музички стил** - прати музичка опредељења и филозофију (хип-хоп, рок, панк...), младима је врло драг јер су у њему садржане назнаке које подсећају на улицу и забавни живот. Одликују га најчешће мајице са натписима, цинс, патике и мноштво модних детаља.

- **Ретро стил** - враћа нас неколико деценија уназад. Елегантан и романтичан, стил прошлости са малим варијацијама. Одликују га раскошне хаљине тридесетих, мини сукње шездесетих, трапез панталоне седамдесетих, па све до диско фазона осамдесетих.

- **Морнарски стил** - летњи стил, инспирисан морем, може бити и спортски и елегантан ако се добро уклопи. У основи су бела са плавим или црвеним.

- **Данди стил** - послован и елегантан стил. Чине га одело у комбинацији са краватом и прслуком.

- **Casual stil** ("опуштен" стил) - спортска елегантност, примењива у свакој прилици са великом могућностима комбинација.

- **Етно стил** - модерна одећа са додацима народног веза и оригиналног накита. Заступљени су природни материјали, као што су слан, памук, свила, кожа итд.

На крају, најважније је схватити да одело не чини човека, али говори о његовом укусу, стилу и начину живота. Мода је показатељ тренутног, промењива је, а ми треба да узмемо од ње само оно што је најбоље за нас, да је прилагодимо прилици, свом карактеру и са мало маште и досетљивости сложимо модну комбинацију у којој ћемо се осећати удобно и расположено а истовремено бити актуелни.

Александра Обрадовић IV-1

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

РАД ЂАЧКОГ ПАРЛАМЕНТА ГИМНАЗИЈЕ "САВА ШУМАНОВИЋ" У ЉИДУ

Гимназија "Сава Шумановић" у Љиду важи за угледну и успешну школу у којој стасавају будући интелектуалци, академски грађани, људи разних професија и занимања. Ученици Гимназије поред редовне наставе укључују се у бројне ваншколске активности у којима показују своју креативност, изграђују себе ка личност и доприносе развоју своје школе и града у коме живимо. Ученици глуме, рецитују, беседе, такмиче се у разним спортовима. Они су еколози, новинари, песници, хуманитарци, мали режисери, борци против насиља, наркоманије, трговине људима.

Како би били организованији и како би своје идеје усмерили на прави пут и лакше и ефикасније их остварили, ученици уз подршку директора и професора оснивају Ђачки парламент, који већ четири године успешно делује. Парламент је самостална ђачка организација која ради по систему представничке демократије, што значи да по два представника сваког одељења на састанцима парламента износе мишљење целог одељења. Иза себе Ђачки парламент има бројне активности, као што су сакупљање секундарног отпада за рециклажу, учешће у хуманитарним акцијама, снимање филма о школи и др. Ове школске године парламент је кренуо са новим пројектима. Претходних пар недеља актуелна тема у нашој земљи је насиље у друштву, првенствено код младих. Како би деловали превентивно и спречили ширење насиља у нашој средини одлучили су да се активно укључе у борбу против насиља. Прва у низу акција била је гимназијска журка у Русинском дому у Љиду, 24. 10. 2008. године, под слоганом "Насиље је out!". Ученици се кроз дружење и песму зближили, боље упознали и на тај начин учврстили пријатељске односе. У организацији журке помогао је и Црвени крст из Љиде. Због бројних позитивних реакција ученика на ову журку уследила је и нова, 21. 11. 2008. године, под слоганом "СТОП насиљу!". Овим заједничким дружењима, који поред забавног имају и едукативни карактер, Гимназијалци су учинили један мали корак на путу ка безбедном друштву у коме влада мир и љубав. У организацији Гимназије, у Дому младих, 30. 10. 2008. године, одржана је трибине на тему очувања менталног здравља. Трибину су водили стручњаци из Новосадског хуманитарног центра и Центра "Срце", а парламент је узео учешће у њој и присуствовао предавању. Ђачки парламент планира нове активности у будућности, међу којима се издава сарадња са Гимназијом "Руђер Бошковић" из Београда. Све ове подухвате парламентарци не би остварили да није било снажне воље, тимског рада и жеље да ученици Гимназије дају допринос развоју наше мале средине, показујући да се трудом и радом и поред редовних обавеза у школи може постићи много тога.

Александар Обрадовић IV-1

НОЋ ВЕШТИЦА - Задава љод маскама -

Ноћ вештица... Када то чујем, прво што помислим јесу забаве на које људи одлазе у најразличитијим костимима.

Тако је било и у петак 31. октобра, када је у луткарском позоришту организован маскембал на тему хорор филма. И стварно је било као на филму: зомби је плесао са вештицом, вампир је бежао од светла, а домаћин Цветин Аничић је све гости доочекао са осмехом на лицу.

Атмосфера на овој забави је била и више него добра, сви ликови из хорор филмова су се одлично провели и с нестршењем очекују следећи маскембал на којем ће поново моћи да покажу своју маштовитост и бар на тренутак буду неко други...

Марија Тубић I-2

КУП ТОЛЕРАНЦИЈЕ

Спортски пројекат "Куп толеранције" под sloganом "Сви смо наши, напред наши" је још једна намера да се кроз спорт и певање негује и развија вредност мултиетничког и мултикултуралног друштва. Такмичења су одржана у две категорије: за основне и средње школе.

Завршни турнир на који су се пласирале екипе из седам округа Војводине по освајању првог места одржан је у Суботици 22. и 23. новембра ове године. Нашу школу представљала је кошаркашка екипа у саставу: Милош Мићић, Никола Смиљић, Ђорђе Пејак, Димитрије Филиповић, Богдан Јањић, Богдан Новаковић, Стефан Лукић, Небојша Трипковић и Петар Видовић. Екипа је заузела шесто место. Организација такмичења, као и смештај ученика, била је на завидном нивоу. Поред спортских такмичења, организовано је и такмичење у певању у категорији средњих школа. Нашу школу је представљала Ивана Глувња која је својом песмом изазвала одушевљење публике.

Љиљана Чемерлић III-4

УСПЕСИ НАШИХ КОШАРКАША

У оквиру школског спорта, који се сваке године организује на свим нивоима (општина, округ, међуокруг, република), нашу школу су успешно представљале две екипе, и то у кошарци. У Љиду је одржано окружно првенство за средње школе, за прву и другу годину. Нашу школу су представљали: Милош Мићић, Никола Смиљић, Ђорђе Пејак, Димитрије Филиповић, Момчило Марковић, Лазар Миљановић, Александар Давидовић. Екипа је заузела четврто место.

У Старој Пазови одржано је окружно првенство у кошарци за све четири године. Наша кошаркашка екипа заузела је треће место.

Љиљана Чемерлић III-4

НАШИ СПОРТСКИ УСПЕСИ

Спортски успехи наше другарице Милијана Дујаковић I-4. Наша другарица и ученица гимназије Милијана Дујаковић, учествовала је на општинском такмичењу у стоном тенису 24. септембра и освојила прво место. 16. октобра на окружном такмичењу је победила девојку из Руме са резултатом 2:0, а затим девојку из Инђије и освојила прво место у Срему. То јој је обезбедило пласман на републичко такмичење које се 10. новембра одржало у Кикинди, где је наша другарица успела да се пласира међу првих 16. у дражави. Милијана је прави пример успешног спортисте, које требамо убудуће више подржавати. Милијана честитамо ти на оствареним успехима и надамо се да ћеш и у следеће три године освајати многе награде под окриљем наше гимназије. Срећно.

Бојан Степешић IV-2

"БАРБЕЛО, О ПСИМА И ДЕЦИ"

Дана 31. 10. 2008. са почетком у 20,00 у Југословенском драмском позоришту у Београду, изведена је позоришна представа "Барбело, о псима и деци", којој су присуствовали и ученици наше Гимназије. Представа је изведена на текст једног од наших најпознатијих драмских писаца, Биљане Србљановић.

Оно што је представу учинило нарочито изузетном је свакако била одлична глумачка екипа: Никола Буричко, Мирјана Карановић, Небојша Глоговац, Ана Софреновић... Они су сјајно изнели прилично тешку тематику представе која је говорила о промашености живота, људској непромишљености и неспособности да се потруде и постану добри људи, а не пси. Јер појента свега је да сваког человека, без обзира какав био, на kraju чека смрт.

Ана Гребић II-3 и Оливера Ђулић II-3

Александра Файфрип 11-3